

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת שלח

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

פרשת שלח

שלח לך אנשים ויתרו את ארץ
כנען (במדבר יג ב).

בביאור חטא המרגלים רבו בו
דעות המפרשים מה היה חטאם.

הנה האר"י ז"ל (בשער הגלגולים
הקדמה ל"ו, שורש הבל) אמר דמה
שאמר יוסף לאחיו מרגלים אתם
(בראשית מב ט), כונתו היה על אותם
מרגלים שירגלו ארץ ישראל, דהיינו
שהיה למרגלים עיבור נשמות
השבטים.

ובספר מאור ושמש כתב בביאור
דברי האר"י ז"ל, דיש צדיקים בעולם
שיש יכולת בידם להאיר לארץ
ולדרים עליה, והמה גדולים וגבוהים
מאוד, אך יצרם גדול מהם שלא
יוכלו לעמוד כנגדו, והצדיק שהוא
ראש הדור הוא המתקן נשמתם
ויוכל לתקנם, על ידי שימושך לאותה
נשמה גדולה איזה נשמה קדושה
מאיזה צדיק ולחברם, כי טובים
השנים מאחד שיוכלו לגבר על יצרם

הרע, וזהו עיבור נשמה, ואף על פי
כן הבחירה הוא ביד איש להטיב או
להרע חלילה. ואם אעפ"כ הוא
מושך עצמו ח"ו אל הסט"א, אזי
הנשמה שהיתה נתחברת לו בעיבור
תלך ממנו והוא ישאר יחידי כפי
מעשיו אשר יעשה. והשי"ת היה
יודע שהמרגלים עתידים לטעות
עצמם להמשיך עצמם אל הסט"א,
לזה צוה השי"ת למשה רבינו
שימשוך לכל אחד מהמרגלים נשמה
יתירה וקדושה מאוד על ידי עיבור,
ומשה כן עשה ומשך לכל אחד
מהמרגלים נשמת שבטו, דהיינו
לשמוע בן זכור הדביק אליו נשמת
ראובן, וכן כולם.

ובזה מבאר הפסוק שלח לך
(במדבר יג ב), שאמר הקב"ה למשה
שאתה תשלח עמהם נשמות אחרים,
דהיינו למשוך להם עיבור נשמות
צדיקים כדי לסייעם, ואולי יעכבו
אותם מלטעות, כי הבחירה מיד
איש, בפרט שהיה לכל אחד עזר.

הרע חזק מאוד שבקושי רב היו יכולים לעמוד כנגדו, ולכן היו צריכים לעיבור נשמות כדי לתת להם סיוע להתחזק כנגד יצרם הרע.

זקיני בספרו **ערוגת הנשם** (שלח בא"ד ד"ה ומה הארץ השמנה היא אם רזה) מבאר דחטאם הגיע להם מהתגברות יצרם הרע מפאת קדושת הארץ, דלפי ערך הקדושה, לעומת זה גם היצר הרע מתגבר ביותר.

ומבאר על דרך זה מש"כ (שם פסוק כ) והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ, דהנה מצינו בכל מצות התלויות בארץ, כגון תרומות ומעשרות וחלה, דמן התורה אינן נוהגות אלא בארץ. ולכאורה טעמא בעי, הלא מן המושכל שיפריש אדם מן ראשית תבואתה לשם גבוה, ומאי שנא שלא נצטוו כן אלא בפירות הארץ, אבל י"ל דהנה פירות הארץ יש בהם בחינה רוחנית, ולעומת זה גם היצר מתגבר יותר. על כן ציוה השי"ת שלא יהנה מן הפירות עד שיקיים מצוות התלויות בארץ, כדי שבכח המצוה שמקיים בפירות ימצא סעד לתמכו לבל יתגבר עליו היצר הרע.

והיינו דאמר להם משה רבינו, והתחזקתם, שלא יירף ידם אם

ועתה יוצדק תיבת אנשים צדיקים, שזאת נאמר על נשמת שבטים הקדושים. גם לגדי בן סוסי הוצטרך להמשיך אליו נשמת יוסף הצדיק, אבל ליהושע בן נון לא הוצטרך להמשיך אליו נשמת השבט, כי יהושע היה צדיק גדול ולא היה צריך לעיבור נשמה, אעפ"כ הוסיף לו אות אחד על שמו שלא יולכד במצודתם, אך כאשר הטעו המרגלים אזי תיכף פרחו מהם נשמות השבטים הקדושים ונשארו יחידים, והמרגלים הטעו עצמם אל הסט"א להוציא דיבה. אך כלב החיה דעתו ומחשבתו זכה להשי"ת ולא פרחו ממנו נשמת יהודה, לכך נאמר (שם פסוק כב) ויעלו בנגב ויבוא עד חברון, שזה הפסוק נאמר על כלב לבדו, כי נאמר ויבוא לשון יחיד, שכלב לבדו היה בא לחברון, ואעפ"כ נאמר ויעלו לשון רבים, כי זאת נאמר על כלב ועל נשמת שבטו שהיה בתוכו בסוד העיבור כנ"ל.

ומדברי בעל המאור ושמש מצינו שחטא המרגלים נגרם עקב התגברות יצרם, שהגם שאנשים כשרים היו, והיה להם נשמות גדולים וגבוהים מאוד, אבל אמרו חז"ל (סוכה נב.) כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו, וזה לעומת זה היה להם יצר

כשיבאו לארץ ישראל ירגישו שמתגבר בקרבם הסתת היצר, דזה לעומת זה וכו'. ויקחו מוסר השכל מפירות הארץ, דבארץ ישראל יש מצוות התלויות בארץ, והיינו דאמר ולקחתם, מלשון לקח טוב שתקחו מוסר מפרי הארץ.

דברים דומים נאמרו בשמו של הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע בענין פרשת חלה, על מה שנאמר (שם טו יח - כ) דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם בבאכם אל הארץ אשר אני מביא אתכם שמה. והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה'. ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה וגו'. ומפרש רש"י (שם פסוק יח) בבאכם אל הארץ - משונה ביאה זו מכל ביאות שבתורה, שבכולן נאמר כי תבא כי תבאו לפיכך כולן למדות זו מזו, וכיון שפרט לך הכתוב באחת מהן שאינה אלא לאחר ירושה וישיבה אף כולן כן, אבל זו נאמר בה בבואכם, משנכנסו בה ואכלו מלחמה נתחייבו בחלה.

ושאל המהרי"ד מבעלזא דלמה שנתנית מצוה זאת משאר מצוות התלויות בארץ שנתנה מיד בבואם לארץ קודם ירושה וישיבה. ואמר בזה על פי מה שאמרו הקדמונים טעם על מה שהמרגלים רצו לעכב

ביאת ישראל לארץ, כי במדבר אכלו ישראל המן, ומפני גודל הקדושה אשר היה בהמן בזה ניקל להם לאכול בקדושה, ומשא"כ כשיבאו לארץ יפסק המן ויאכלו לחם מן הארץ, ושם הפחד גדול מאוד שלא למשוך ח"ו אחר התאוה, וקשה מאוד לאכול בקדושה כראוי, כמו שכתוב בזוהר הק' (ח"ג רעב). שעת אכילה שעת מלחמה, ולזה רצו לעכב כניסת ישראל, כדי שיאכלו עוד את המן.

ולזה אחר הדברים האלה כשנתבשרו בביאת הארץ, רצה השי"ת להשקיט הפחד מלבם, ונתן להם מצות חלה להתחיל העיסה מקדושה ויקל אח"כ לגמור האכילה בקדושה, ולכך ניתנה מצוה זאת מיד בביאת הארץ שאז פסק המן והתחילו לאכול לחם מן הארץ, וזהו המשך הפסוק 'בבאכם אל הארץ', היינו מיד בביאה לארץ יש לכם מצוה יותר על שאר מצוות התלויות בארץ, שהם לאחר ירושה וישיבה, ומפרש הטעם 'והיה באכלכם מלחם הארץ', כי יפסק המן ויש פחד מהאכילה שלא יהיה בקדושה, לכן 'תרימו תרומה לה', ועל ידי זה יהיה קל לכם להזהר.

היוצא מדבריהם של אלו שהמרגלים חששו דכשיבאו לארץ

ישראל מפאת קדושת הארץ ירגישו שמתגבר בקרבם הסתת היצר, דלפי ערך הקדושה, לעומת זה גם היצר הרע מתגבר ביותר. וממה שהם פחדו כן קרו להם, ונכשלו בבואם לארץ מהתגברות יצרם הרע. ובאמת אחרי חטא המרגלים היו דואגים כלל ישראל על כניסת הארץ, שלא יארע להם מה שארע למרגלים, שלא יתגבר היצר הרע גם עליהם, ולכן נתן להם השי"ת מצוה יתירה זו של חלה על שאר מצוות התלויות בארץ, לאמור שזה שנכשלו המרגלים מפני שלא היה להם המצוות התלויות בארץ להיות להם לעזר כנגד יצרם הרע הבווער בקרבם, אבל בבאכם אל הארץ, כשאתם תבאו לארץ מיד בהכנסם תחייבו במצות חלה, ובכוח מצוה זו תוכלו להתגבר על יצר הרע.

ונראה לומר שבענין זה של כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו יש בחינה של עולם שנה נפש, ובחינת עולם כבר אמרנו שמפאת קדושת ארץ ישראל זה לעומת זה התגבר עליהם יצרם, ולכן נתן להם הקב"ה המצוות התלויות בארץ כדי שבכח המצוות שיקיימו בפירות ימצא סעד לתמכם לבל יתגבר עליהם יצרם הרע.

ובחינת שנה בענין זה הוא שבת קודש, שהוא יום גדול משאר ימים, יום שיש לה קדושה יתירה מעל שאר ימי השבוע, וזה לעומת זה בהכלל של כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, יש בשבת קודש התגברות היצר. וכמו שכתוב במדרש (בראשית רבה כב יג) ויצא קין (בראשית ד טז) מהיכן יצא ר' הונא בשם רבי חנינא בר יצחק אמר יצא שמח כמה דתימר (שמות ד טז) וגם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמח. כיון שיצא פגע בו אדם הראשון, אמר לו מה נעשה בדינך, אמר לו עשייתי תשובה ונתפשרתי. כיון ששמע אדם הראשון כך התחיל טופח על פניו. אמר לו כל כך היא כחה של תשובה ולא הייתי יודע. באותה שעה אמר אדם הראשון (תהלים צב, א) 'מזמור שיר ליום השבת', אמר ר' לוי המזמור הזה אדם הראשון אמרו. הרי אנו רואים ששבת הוא יום מסוגל לתשובה, וכבר כתב הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ב הלכה א) שתשובה צריך להיות באותו מקום ובאותו זמן, יוצא לנו מזה ששבת שהוא מסוגל לתשובה הוא גם יום שעלולים לחטוא, וכמו שאמרנו שמפאת קדושת השבת זה לעומת זה מתגבר בו היצר הרע.

והנה איך אנו יכולים להתגבר על היצר הרע, הא תינח בקדושת הארץ נתן להם הקב"ה סעד לתמכם במצוות התלויות בארץ, אבל בשבת קודש מהיכן ניקח הסיוע הנצרך להתגבר על יצר הרע.

ובכדי לבאר זה אקדים שהנה הר"ר יוסף סינגר הי"ו שאל אותי פעם בנוסח של 'השיר שהלויים היו אומרים בבית המקדש' שאנו אומרים בשבת קודש אחרי מוסף, בסוף הנוסח אומרים בשבת היו אומרים מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבא ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים, ושאל ר' יוסף למה מוסיפים בשבת מזמור שיר לעתיד לבא ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים יותר על הקטע שאנו נוהגים לומר בשיר של יום, שהרי בכל הימים מופיע בנוסח קטע של שיר של יום של אותו יום, ולמה בשבת מוסיפים מזמור שיר לעתיד לבא ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים.

ונראה לומר כי התשובה לשאלה זו היא תשובה ג"כ לשאלה ששאלנו לעיל מהיכן ניקח הסיוע להתגבר על היצר הרע. דהנה איתא בחז"ל (ר"ה טז.) כי מהתקיעות שאנו תוקעין

בראש השנה השטן מתבלבל, ואחד הטעמים שהשטן מתבלבל הוא מפני שחושב כי זה קול השופר שיתקע הקב"ה לעתיד לבא ואז יאבד מן העולם כמו שאמרו חז"ל (סוכה נב.) לעתיד לבא מביא הקב"ה ליצר הרע ושוחטו וכו'.

ואתו ענין יש גם בשבת, שהוא בבחינת מזמור שיר לעתיד לבא ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים, שכשכלל ישראל שומרים שבת מתבלבל השטן כשהוא נזכר מהתקופה של לעתיד לבא, שאז יהיה יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים, והשטן מתבלבל כי חושב כי הנה הגיע זמן גאולת ישראל, ולכן מזכירין בשבת את השבת של לעתיד לבא. ועצם זה שהשטן מתבלבל אזי וודאי שנחלש כחו ויש סיוע ועזר להתגבר על היצר המתגבר עליו בשבת קודש כדאמרן.

ובחינת נפש של כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו הוא ענין חטא המרגלים שאמרנו על פי דרכו של המאור ושמש, שחטא המרגלים נגרם עקב התגברות יצרם, שהגם שאנשים כשרים היו והיה להם נשמות גבוהות למאוד, אבל זה לעומת זה היה להם גם יצר הרע

פי מה שמפרש התרגום יונתן את הפסוק (שם טז) ויקרא משה להושע בן נון יהושע, וכדי חמא משה ענוותנותיה קרא משה להושע בן נון יהושע. והנה במדרש (במדבר רבה טז ט) כתב, כיון שראה משה אותן שהיו רשעים אמר ליהושע י-ה יושיעך מן הדור הזה. ואפשר לומר שכשמשה רבינו ראה את עניות של יהושע אזי אמר בלשון הבטחה י-ה יושיעך מן הדור הזה, מובטחני ע"י עניות שלך תינצל מחטא המרגלים. [אמנם רש"י שם מפרש המדרש שמשה רבינו התפלל על יהושע, ולא שאמר בלשון הבטחה, אבל אפשר לפרש דברי המדרש גם בדרך זה שאמר לו דרך הבטחה].

והיינו שכשהיצר הרע מתגבר על האדם מפני גדלותו ומדריגתו הגבוהה, אז האדם המחזיק את עצמו בענווה יכול להתגבר על היצר הרע, וזה כשהוא אינו מחזיק מעצמו שהוא במדריגה גבוהה, ואז היצר הרע חושב שזה האדם באמת אינו בדרגה כל כך גבוה ועוזב אותו לנפשו ואינו מנסה כל כך להפילו, ולכן כשמשה רבינו ראה שיהושע היה עניו אז הבין שהוא יוכל להתגבר על יצרו.

ואפשר לומר דזה הכוונה במה שאמר הרה"ק רבי משה מלעלוב

חזק מאוד שבקושי רב היו יכולים לעמוד כנגדו, ולכן היו צריכים לעיבור נשמות בכדי לתת להם סיוע להתחזק כנגד יצרם הרע.

וכדי להבין מה הסיוע והעזר שיכול לשמש את אלו שנמצאים בדרגה זו שיוכלו להתחזק כנגד יצרם הרע, צריכים להתבונן איך ניצלו כלב ויהושע מחטא המרגלים, יהושע ניצל בזכות תפלת רבו, כמו שכתב רש"י (במדבר יג טז) שמשה רבינו התפלל עליו י-ה יושיעך מעצת מרגלים, וכלב ניצל כמו שכתב רש"י (שם בפסוק כב) שכלב לבדו הלך לחברון ונשתטח על קברי אבות שלא יהא ניסת לחבריו להיות בעצתם.

הרי אנו רואים שהעצה שהשתמשו בו יהושע וכלב היה על ידי התדבקות בצדיקים, שאכן שהיו במדרגות גבוהות ובכל זאת הצליחו לנצח את יצרם הרע, יהושע ע"י הדביקות ברבו, וכלב ע"י השטתחות בקברי האבות, וזה עמד להם שגם הם נצלו מחטא המרגלים והצליחו להתגבר על יצרם הרע.

ועוד דרך שיכול לשמש לעזר בהתמודדות כנגד היצר הרע אנו מוצאים בפרשת המרגלים, והוא על

זי"ע שבתורה נאמר (שם יד ז) טובה הארץ מאד מאד, ובפרקי אבות (ד ד) נאמר מאד מאד הוא שפל רוח, ואמר שמי שזוכה למאד מאד הוא שפל רוח

מתוך השולחן הטהור ליל שב"ק פרשת שלח תשפ"א

בו את טעם ה'אשכול' דהיינו הפרי להיותם 'אחד', אמנם 'וישאהו' שנכשלו המרגלים במדת הגאווה, וזה קלקל כוונתם ונתמוטטו כמרומז בתיבת 'במוט', ולכן חזר העץ להיות בטעמו השונה מטעם הפרי, והוא 'בשנים' העץ לחוד וטעם פריו לחוד.

ראיתי מימרא זו לפני שהלכתי לנוח, וכשנחתי עלה בליבי מחשבה, על פי מה שראיתי מובא, למה נסמכה פרשת נסכים לפרשת מרגלים, שהקרבנות שהביאו הבל נח ואברהם היה לריח ניחוח לה', בלי שיצטרך להוסיף מנחות ונסכים, אחרי חטא העגל צוה השי"ת שיוסיפו מנחות ונסכים לקרבנות התמידין, אחרי חטא המרגלים הוסיפו המנחות ונסכים גם לקרבנות אחרים, כנראה אחרי הפגם של עבירות אלו, היו צריכים

ויבאו עד נחל אשכול ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד וישאהו במוט בשנים (במדבר יג כג)..

ראיתי מובא בשם הרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב זי"ע, גם ראיתי מימרא זו בשם הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע, כי כוונת המרגלים היתה לתקן את חטאו של אדם הראשון ובזה להביא לעולם את תיקון השלם, והנה בעת חטא אדם הראשון נענשה גם האדמה על שעברה פי השי"ת שציוותה (בראשית א יא-יב) להוציא עץ פרי, דהיינו שיהיה טעם עצו ופריו שווים, ותוצא הארץ עץ עושה פרי, שלא הוציאה טעם העץ כטעם הפרי.

ודבר זה רצו המרגלים לתקן, והיינו דכתיב 'ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד', שרצונם היה להמשיך ל'זמורה' שהוא העץ שיהיה

להוסיף מנחות ונסכים כדי שיעלו לריח ניחוח.

איתא במדרש (שהש"ר ד כו) מאין היו ישראל מנסכים נסכים כל ארבעים שנה במדבר, מן האשכול שהביאו המרגלים, על שם ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד, שהיו גסין באותה שעה, והספיקו לנסכים משך ארבעים שנה.

והנה ענין המנחות היה מביא האדם להכנעה ושפלות רוח, כמו שכתב רש"י על הפסוק 'ונפש כי תקריב קרבן מנחה וגו' (ויקרא ב א),

לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה, מי דרכו להתנדב מנחה, עני, אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו. והנסכים היה מאותו גפן שבה רצו המרגלים לתקן את חטא אדם הראשון, גם יש מאן דאמר שהעץ שאכל ממנו אדם הראשון היה גפן (ברכות מ.), כשמביאים המנחה שמורה על הכנעה כדאמרן, אז היו יכולים להגיע לבחינה של תיקון של חטא אדם הראשון.

יעזור השי"ת שנזכה לתיקון השלם עם ביאת גוא"צ בב"א.

מתוך קידושא רבא בצפרא דשבתא שב"ק פרשת שלח תשפ"ב

שב"ק פרשת נשא תשפ"ג {בהעלותך בארה"ק}

שבת עליה לתודה להחתן פע"ח
הרב משה שמואל בן כ"ק אדמו"ר מהיילנד פארק שליט"א
היילנד פרק ניו דזשערזי - ארה"ב

רעזא דרעזין

פרשת השבוע ליו"ט שבועות וכן לעניין
נישואין היות שיש כאן חתן בשבת
האויפרוף.

הנה הנעם אלימלך פירש כוונת
הכתוב הנ"ל לאדם שצריך
לייחוס אבותיו הקדושים, וזה קודם
'לבית אבותם' וזה יכול לבוא לבחינת
'למשפחותם'.

וראיתי מביאים שיש בחינה שיש לו
לאדם רק ייחוס אבותיו ולא
ייחוס עצמו, ולזה הקדים הכתוב 'נשא
את ראש וגו' גם הם' וגו', היינו
להקדים ייחוס עצמו, ורק אז יש לה
חשיבות לייחוס אבותיו.

וב"ה שחתן דגן משה שמואל ניו
יש לו בין ייחוס עצמו ובין בא

נשא את ראש בני גרשון גם הם
לבית אבותם למשפחותם
(במדבר ד כב)

הנה אני הרווחתי מלשהות בשבת זו
בארה"ב, היות שבארץ ישראל
כבר שבת שעברה הייתה 'שבת נאך
שבועות', אבל בחו"ל היות שבשבת
שעברה עדיין הייתה יו"ט שני של
שבועות, נמצא א"כ שאני זוכה עדיין
להיות שייך ליו"ט שבועות. וב"ק מרן
אדמו"ר זי"ע היה אומר בשם
אדמו"ר קארלין לכאר עניין השם
'שבת נאך שבועות', שיש בזה כ'
פירושים, ראשית בפשטות שהיא
השבת שלאחר שבועות, ועוד שיש
בה עדיין השפעות מקדושת היו"ט
שבועות. ונשתדל בעז"ה לקשר את

הגבלה, ואעפ"כ זכו הם להשפעה גדולה כ"כ למעלה מהשגתם ויותר מהכלים שהכינו הם לזכות להשפעות לפי מדרגתם, והש"ת השפיע להם ביותר ממה שחשבו הם לזכות, וכעניין 'פנים בפנים דבר עמכם ה' מתוך האש' (דברים ה ד).

ובזה פי' מה דאיתא אחר חטא העגל (דברים א יא) 'ה' אלוקי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם', והיינו שלאחר החטא לקח מהם ה' את המדרגות הנוספות שזכו להם במתן תורה, ונשארו רק במדרגות שזכו לפי גודל ההכנה שלהם, ולזה בירכם אחר החטא שיוזכו שוב פעם למדרגות יותר ממה שהכינו לקבל.

ובזה מבאר עניין 'חמלה גדולה ויתרה' היינו המדרגות היתרים שזכו במתן תורה יותר ממה שהיו זוכים לפי ההכנה שלהם.

וזדו שזוכים בכל שבת לנשמה 'יתרה', והוא לפי שהאדם מכין את עצמו לכל שבת ושבת לזכות להארות השבת קודש, וכמו שאמרו חז"ל (עבודה זרה ג.) 'מי שמרוב בערב שבת יאכל בשבת', ועדיין האדם זוכה להארות יתרות

ממשפחת מיוחסים, ובשבוע זה הוא זוכה לנשיאת ראש מיוחדת, והוא מתעלה בנישואין למעלה ראש, ובחבישת השטריימל יש רמז לכתרים שקיבלו בני ישראל במתן תורה בשעה שהקדימו נעשה לנשמע (שבת פח.), כמו שהיה רגיל כ"ק מרן אאזמו"ר זי"ע להזכיר מה דאיתא בפרי צדיק (שושן פורים א), ולכן כמה יאה ונאה לערוך שבת אויפרוף דווקא בשבת כזו שלאחר יו"ט קבלת התורה.

התפארת שלמה מביא על הפסוק (במדבר ד מט) 'על פי ה' פקד אותם ביד משה איש איש על עבודתו ועל משאו' וגו', ומקשה שם בנוסח התפילה בכל יום, 'אהבת עולם אהבתנו וכו' חמלה גדולה ויתרה חמלת עלינו', וצריך ביאור מהו אותו 'חמלה גדולה ויתרה' ומה תכליתה, וכן עומד בנוסח 'והאר ענינו בתורתך ודבק לבנו במצוותך ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך', והרי אמרו חז"ל (ברכות לג.) 'הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים', ואיך מתפללים על יראת שמים.

וביאר הכוונה שם, שעניין ה'חמלה גדולה ויתרה' הייתה במתן תורה, שאז הכינו בני ישראל את עצמם בהכנה גדולה בשלשת ימי

ונוספות ממה שהיה זוכה לפי מדרגתו בהכנה שהכין את עצמו.

ולבן שפיר מבקשים ליראת שמים, ואין הכוונה בבקשה ליראת שמים שבא לו לאדם לפי מדרגותיו ולפי ההכנה שהכין לזכות לה, שבזה אין שייכות לבקש, והוא שאמרו חז"ל הכל בידי שמים וכו', אלא כוונת התפילה היא לזכות לתוספת היראת שמים מה שיכול לזכות במתנת חנם מאת השם"ת שלא לפי מעשיו, ולזה מבקשים גם על יראת שמים.

ובזה מפרש מה שנאמר 'על פי ה' פקד אותם ביד משה איש איש על עבודתו ועל משאו', שפיקודי ה' שזכו לה היה בכחינה 'על עבודתו ועל משאו', במעלה יתירה ממה שהכינו עצמם למצוה זו.

והנה כל חתן קודם לנישואיו הוא מכין את עצמו ליום החופה שתהיה בשעמו"צ, אלא שצריך החתן לדעת שהוא זקוק לסייעתא דשמיא גדולה לזכות שהכל יתנהל כשורה בעז"ה, וכמה שמכין את עצמו כראוי עדיין אין מספיק בכך.

ובפרשתן (במדבר ז א) 'ויהי ביום כלת משה להקים את המשכן,

וברש"י: 'ויהי ביום כלות משה - כלת כתיב, יום הקמת המשכן היו ישראל ככלה הנכנסת לחופה', ורש"י על הפסוק (שמות לג) 'ויבאו את המשכן אל משה' פי' וז"ל: 'שלא היו יכולין להקימו, ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקדוש ברוך הוא הקמתו, שלא היה יכול להקימו שום אדם מחמת כובד הקרשים, שאין כח באדם לזקפן, ומשה העמידו, אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא איך אפשר הקמתו על ידי אדם, אמר לו עסוק אתה בידך נראה כמקימו, והוא נוקף וקם מאליו, וזהו שנאמר (שם מ יז) הוקם המשכן, הוקם מאליו, ע"כ.

ובמו כן צריך החתן לדעת שלהקים בית בישראל יש בו קושי עצום שיהא כראוי, אלא ידע החתן שאילולי הקב"ה עוזרו אינו יכול לזה, ובאמת ה' הוא המקום את הבית ורק נראה כלפי חוץ כאילו אנו מקימים משהו, ובאמת אינו כן.

והנה בארץ ישראל הוא עכשיו פרשת בהעלותך, וגם שם מצינו כעניין זה, והנה אחד מהעבודות המוטלות על החתן לאחר נישואיו הם להרים את הגשמייות ולקשרם לרוחניות, ובפסוק בתחילת פרשת בהעלותך

אלא שלפי מה שאמרנו אתי שפיר, שאפשר שאהרן הכהן נתקשה בהדלקת המנורה להאיר את הרוחניות אל עבר הגשמיות להעלות את המעשים הגשמיים, שיש בה עבודה רבה וקשה, ולכך אמר ה' למשה שיאמר לאהרן הכהן שלא יתרגש לחשוב שהוא בעצמו יוכל לה, אלא שכמו שבעשיית המנורה נתקשה משה רבינו עד שהוצרך ה' לסייעו, כמו כן יסייע ה' לאהרן הכהן בהארת המנורה אל עבר השולחן.

ובכך גם ידע החתן שעליו אין מוטל יותר בכפי יכולתו לעשות, ואת השאר הנצרך כבר יסייע בידו השי"ת.

ויעזור השי"ת שהחתן ילך לחופה בשעה טובה ומוצלחת, ויבנה בעז"ה בית נאמן בישראל שיהא בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהזיווג יעלה יפה, ושיוכו המחותנים לראות נחת אצל צאצאיהם, ושנוכה לגאולה השלימה בבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

(במדבר ח ב) 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות' נחלקו הראשונים בביאור הכוונה, לרש"י היינו שהנרות יאירו אל מול הנר האמצעי שאינו בקנים אלא בגוף המנורה, וברשב"ם פי' הכוונה 'אל מול פני המנורה' היינו מול השולחן, וביאור כוונתו יש לומר, שכן ידוע שהשולחן רומז לגשמיות (כ"ב כה:), ובא לרמוז שצריך האדם להאיר את הנרות הרומזים לרוחניות מול מעשיו הגשמיים שיהיו כראוי.

וברש"י על הפסוק (במדבר ח ד) 'וזה מעשה המנורה וגו' כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה, פי' וז"ל: 'וזה מעשה המנורה - שהראתו הקדוש ברוך הוא באצבע לפי שנתקשה בה, לכך נאמר וזה, כן עשה את המנורה - מי שעשאה, ומדרש אגדה ע"י הקדוש ברוך הוא נעשית מאליה, ע"כ. וכבר עמדתי מה עניין עשיית המנורה להדלקת המנורה דאיירי בה הפסוק עכשיו 'בהעלותך את הנרות'.

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ר יעקב יצחק פרקל הי"ו
לדגל שמחת נישואי בתו הכלה שתחי' בשעטזמ"צ למזל"ט

שמהת ההתונה תקיים ביום שני פר' קרח כ"ג סיון הבעל"ט
באולמי ארמונות הגפן רח' בנין דוד 3 ביהר עילית

יזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות,
בנין עדי עד בקשר של קיימא, ודורות ישרים ומבורכים,
ויזכה לרוות רוב תענוג ונחת מכל יוצ"ח.